

Karin (Kajsa) Gustavsson Carlborg

Minnen från mitt liv i Magleröd

Mina föräldrar Anna och Alfred Gustavsson flyttade till Magleröd 1927. De kom då körandes i en Ford och i baksätet satt fyra barn. Far som var fiskhandlare sedan flera år tillbaka var nog ingen bra jordbrukare. Antagligen flyttade de till Magleröd för den vackra naturens skull. I början blev de säkert betraktade som konstiga figurer men blev så småningom godkända av "urbefolkningen". Jag föddes 1928 under stor dramatik. Det var på Lunds B.B. och jag förlöstes med kejsarsnitt. Både mor och jag överlevde men mor blev mycket medtagen, har hon berättat för mig. Mina första år har jag av naturliga skäl, inte så mycket minne av. Jag hade inga jämnåriga kamrater att leka med. Mina syskon var mycket äldre än mej. Då jag var sju år var det dags att börja skolan. Mina föräldrar tyckte att jag skulle vänta ett år, detta för att jag var liten till växten och att skolvägen var lång, nästan sju kilometer. Men envis som jag var, redan på den tiden, fick jag min vilja igenom. Tur var det för jag fick Ruth Persson till klasskamrat. Hon bodde bara en liten bit från mej. Vi hade alltid sällskap till skolan. Vi gick i ur och skur, varje dag i sju år. När vi blev större cyklade vi.

Min första tid i första klassen blev för mig en riktig chock. Jag blev nämligen "mobbad" som det modernt heter i dag. Några "grabbar" knuffade mig, slet av mig mössan, drog mig i håret och kallade mig för öknamn. Jag var ju "utböling". Det gick så långt att jag vägrade att gå till skolan. Mor och min fröken som hette Anna Bohman Nilsson pratades vid och snart var jag tillbaka i skolan igen. Efter den "persen" var det aldrig några problem med skolgången. Jag fick en "bästis" ganska snart. Vi höll ihop och var bänkkamrater ända upp i sjunde klass, varefter våra vägar skiljdes åt.

Här kommer några episoder som jag minns från min skoltid. När vi skulle börja i tredje klass fick vi en ung och modern lärarinna som hette Kajsa Hjortsberg. Henne gillade vi. En gång frågade jag om jag fick gå ut under timmen, vilket jag fick. När jag varit ute en stund knackade jag på dörren. Fröken öppnade och jag sade - April April. Det var nämligen den första april. Detta blev för mycket för henne.

Hon blev arg på mig och förklarade att så får man inte göra under skoltimmen. En gång när vi hade syslöd sydde jag på rasten för vi hade bara en symaskin. Brått hade jag, så

jag sydde rakt igenom pekfingret. Där satt jag tills någon hämtade fröken som kunde lyfta upp nålen så jag kom loss.

På 1940-talet var det stränga vintrar med mycket snö och många kallgrader. En gång när Ruth och jag skulle gå hem från skolan blev det en snöstorm, utan dess like. Vi höll på att blåsa omkull och vi kom inte längre än en bit förbi Lokalföreningen. Då vände vi och gick tillbaka till Ruths farmor och farfar. De bodde vid småskolan och där fick vi övernatta i deras utdragssoffa. Det blev att ringa till "Adams" så de fick underrätta våra föräldrar. När Ruth och jag gick i mellanskolan tyckte några att vi skulle åka på "koloni" som var i Magnarp. De tyckte väl att vi behövde lite havsluft. Jag tror att vi skulle vara där i sex veckor. Jag vantrivdes där hela tiden och längtade hem. De stora "grabbarna" busade med oss småflickor. En gång när vi badade höll en på att dränka mig. Jag fick en ordentlig "kallsup" och blev riktigt rädd. Tidigare hade jag ju bara badat i en Zinkbalja.

En otäck händelse som jag aldrig glömmer var när två flygplan störtade i Magleröd Ett slog ner bara en liten bit ifrån stället nere hos Adolf Persson. Det slog ner i deras trädgård bara några meter från huset. Min bror Ragnar och jag var där och tittade. Det var en stor krater där planet hade slagit ner. Det andra planet slog visst ner på Otto Engkvist ägor. Den piloten överlevde men blev svårt chockad. Efter detta var man alltid rädd när man såg flygplan som flög lågt. En gång fick jag följa med föräldrarna på flyguppvisning i Ljungbyhed. Vilken upplevelse det var att se planen på marken. Det var imponerande för en liten unge.

På somrarna och även annars när jag var ledig från skolan stack jag iväg till mina snälla tanter som jag tyckte så mycket om. En gammal tant som vi kallade för mor "Anders Ols". Hon var änka och där var jag ofta. Mor "Anders Ols" bjöd alltid på något gott. Jag minns att hon en gång tog ner en stor sockertopp och klippte av en bit till mej. En sådan sockertopp hade jag inte sett tidigare. Hon bodde i en liten stuga med jordgolv i köket. Hennes dotter Hulda som var gift med Adam Johansson, bodde precis intill. De var världens snällaste. Man var alltid välkommen och fick alltid något gott. Det var nästan som mitt andra hem. Den tredje "tantan" var Greta som var gift med Ivar Andersson, hon hade en snäll "påg" som hette Inge. Han var fyra år yngre än jag men vi lekte ändå ihop. Greta var en intressant kvinna. Hon berättade om när hon var ung och om sin familj. En duktig tecknare var hon också, så till mig blev det många "prinsessor". Hon lärde också mig att stå på huvudet och det var kanske det som inspirerade mig att senare bli gymnast. Jag fick också följa med henne till Ljungbyhed och gå på bio. Det blev flera Edvard Persson filmer men även andra. Naturligtvis cyklade vi dit. Det fanns inga andra aktiviteter i "Byn" än söndagsskola. Sen var det Solglimten, ibland på eftermiddagarna. Då handarbetade vi till förmån för "hednabarnen" som det hette på den tiden. Vi bjöds på fika som tack för att vi sydde. Trots att vi hade lång väg, cirka sju kilometer, var Ruth

och jag flitiga att gå till söndagsskolan. Ibland blev man bjuden på barnkalas när någon kompis fyllde år. Då blev det mycket lekar både ute och inne.

När jag sen blev större fick jag hjälpa till med allahanda sysslor. Det kunde vara att gallra betor, rensa ogräs eller annat. Mor älskade att gå i skogen och plocka bär och då fick jag följa med för att hjälpa till. En gång när vi var nere i vår skog hade vi vår hund Seppi med. Bara ett par meter ifrån där jag stod och plockade, började Seppi att skälla och hoppa. Jag gick dit för att se vad som stod på. Då höll han på att ta död på en orm. Kanske räddade han oss från att bli ormbitna.

Det jag minns av kriget var mörkläggningen och ransoneringskorterna. Vi som hade egna råvaror behövde varken frysa eller svälta. Mor kärnade smör, bakade bröd i en stor vedeldad bakugn. Hon sydde, vävde, kardade och spann garn. Hon hade en stickmaskin som hon stickade strumpor på, till både oss alla och till andra. De var "vassa" minns jag. Elektriskt ljus fanns inte i byn så det var fotogen och karbidlampor som gällde. Radion gick på batteri som far fick åka till Ljungbyhed för att byta. Det fanns mycket sång och musik i vår familj. Far spelade fiol och mina bröder spelade gitarr, dragspel och fiol. Dessutom hade vi en resegrammofon och en stor bunt "stenkakor".

När jag gått ut fortsättningsskolan flyttade familjen till Södra Vram. Året var 1942. Men se, -det är en helt annan historia.

Detta var några minnesbilder från min tid i Magleröd. Inga stora sensationer precis för där var lugnt, alldeles för lugnt, tyckte jag. Min man och jag har varit där flera gånger och gått där som barn jag lekt. Även mina syskon har varit där.

Karin Gustavsson Carlborgs föräldrahem i Magleröd